

HOMILIA ASCENSIÓN DEL SENYOR (A)

En la festa de María Auxiliadora, 24 de maig de 2020

Esteim celebrant una de les grans festes del calendari cristià, la festa de l'Ascensió de Jesús. En ella celebrem l'entrada definitiva de Jesús en el misteri de Déu. És la culminació del seu triomf sobre la mort. Després d'un temps de mostrar que estava viu, ara és elevat al cel pel poder de Déu, que l'introdueix en l'espai de la proximitat divina.

La celebració en aquest dia de la patrona de Ciutadella, María Auxiliadora, ens convida a viure aquest esdeveniment molt units a María, com van fer també els primers deixebles, que després de l'Ascensió, es van mantindre units a ella en l'oració, en l'espera de l'Esperit Sant.

Contemplar l'Ascensió units a María

Podem, en primer lloc, contemplar amb María l'entrada de Jesús en la glòria del Pare. El dia de l'Ascensió el cor de María es va inundar d'una immensa alegria, encara que també va quedar en ella la tristesa per la separació del seu fill. L'alegria fou gran, en contemplar que aquella carn nascuda de les seves entranyes entrava en la glòria celestial. Però també fou gran la pena, perquè d'ara en endavant ja no podria gaudir de la seva presència física. Aquests sentiments van donar lloc a un fort anhel per anar al cel, on estava el seu fill, el seu tresor. María va viure els últims anys de la seva vida desitjant unir-se per complet al fill de les seves entranyes.

Units a María, també nosaltres vivim en aquest dia l'alegria del triomf de Jesús. A més, aquest triomf ens dona una gran esperança, perquè allà on hi ha el cap esperam ser-hi també nosaltres, que som el seu cos. L'Ascensió de Jesús –hem dit en l'oració col·lecta– *“és ja la nostra victòria”*. En aquest dia la nostra humanitat ha estat exaltada per damunt de tot; amb Crist, la humanitat ha entrat en la glòria. Però, al mateix temps, també sentim com María el desig d'unir-nos definitivament a Jesús, d'estar amb Ell per sempre. En el prefaci de la Missa direm que Jesús ha volgut precedir-nos com a cap perquè nosaltres, que som el seu cos, visquem amb la *“ardent esperança”* de seguir-lo en el seu regne.

Comença la missió

Però no podem quedar-nos embadalits mirant al cel, perquè l'Ascensió suposa el començament de la missió. Es necessari posar-se en camí, perquè, una vegada que Jesús ha pujat al cel, són els seus deixebles els qui tenen la missió de proclamar el regne de Déu. Segons el relat del llibre dels Fets, que hem escoltat, Jesús encomana als seus deixebles ser els seus testimonis *“fins als límits més llunyans de la terra”*. I en l'evangeli de Sant Mateu hem escoltat el mandat clar de Jesús: anau, feis deixebles, batiau.

Aquestes paraules haurien de clavar-se en el nostre cor, perquè ara som nosaltres els responsables de dur a terme el seu mandat. Nosaltres som els seus deixebles en aquesta ciutat i a nosaltres correspon proclamar incansablement l'Evangelí i donar testimoni de Jesús. Tots nosaltres, tant els sacerdots com els laics, tenim el goig i el deure de posar-nos en marxa per a ajudar les altres persones a ser, com nosaltres, deixebles de Jesús.

No és una missió fàcil, perquè són moltes les persones que viuen d'esquena a Déu i no sembla que tinguin cap interès pel nostre missatge. No és fàcil, tampoc, perquè el nostre compromís amb la fe sol ser dèbil i ens costa molt abandonar les nostres comoditats per a transmetre als altres el que vivim: la llum que ompl la nostra existència, l'alegria que inunda les nostres ànimes i que és Jesucrist.

Però en aquesta missió no esteim sols, perquè tenim la seguretat de la presència de Jesús, que està amb nosaltres tots els dies fins a la fi del món. Jesús ha marxat al cel, però no ens ha abandonat, sinó que continua viu i està contínuament atent a la nostra vida. Comptam també amb la presència de Maria, la seva mare, que ha estat la primera a pujar al cel després d'Ell i que des d'allà dalt acompanya al llarg de la història a l'Església que evangelitza.

Pregar i invocar a l'Esperit

Ella ens ensenya també dues actituds bàsiques que han d'acompanyar el nostre anunci de Jesucrist: l'oració i la invocació a l'Esperit Sant. Diu el llibre de Fets que els deixebles van romandre units en oració amb Maria i amb altres dones. Subratlla expressament aquest llibre que era una oració *"unànime"* i que era *"constant"*. Així ha de ser la nostra oració: insistent, contínua, unida a tota l'Església, juntament amb Maria, la mare del Senyor.

En aquests dies hem sentit de manera especial la necessitat de pregar amb Maria per la fi de la pandèmia i d'acollir-nos a la seva protecció com a Mare Auxiliadora, perquè intercedeixi davant el seu Fill i concedeixi la pau a aquells que ens han deixat, el consol als qui estan malalts i fortalesa a tots els que els cuiden. Aquest temps ens ha fet sentir de manera especial que ella és mare que escolta i acompanya el nostre camí.

Però la nostra oració ha de dirigir-se, sobretot, a demanar la presència de l'Esperit Sant. Aquesta va ser l'oració de Maria juntament amb els apòstols: demanar que vingués l'Esperit de Jesús, per a poder viure com a deixebles seus i ser els seus testimonis. L'Església necessita la presència de l'Esperit per a poder dur a terme la missió que Jesús li ha encomanat. Per això, junts, units a Maria, hem d'invocar contínuament l'Esperit Sant i demanar-li que ens aparti de les comoditats i ens posi en camí, per a transmetre a cada home i dona de Ciutadella que val la pena ser cristià, gaudir de l'amor de Jesús i viure seguint les seves petjades. ##

HOMILÍA ASCENSIÓN DEL SEÑOR (A)

En la fiesta de María Auxiliadora, 24 de mayo de 2020

Estamos celebrando una de las grandes fiestas del calendario cristiano, la fiesta de la Ascensión de Jesús. En ella celebramos la entrada definitiva de Jesús en el misterio de Dios. Es la culminación de su triunfo sobre la muerte. Después de un tiempo de mostrar que estaba vivo, ahora es elevado al cielo por el poder de Dios, que lo introduce en el espacio de proximidad divina.

La celebración en este día de la patrona de Ciutadella, María Auxiliadora, nos invita a vivir este acontecimiento muy unidos a María, como hicieron también los primeros discípulos, que después de la Ascensión, se mantuvieron unidos a ella en oración, en la espera del Espíritu Santo.

Contemplar la Ascensión unidos a María

Podemos, en primer lugar, contemplar con María la entrada de Jesús en la gloria del Padre. El día de la Ascensión el corazón de María debió inundarse de una inmensa alegría, aunque también debió quedar en ella la tristeza por la separación de su hijo. La alegría debió ser grande, al contemplar que aquella carne nacida de sus entrañas entraba en la gloria celeste. Pero también la pena porque en adelante ya no podría gozar de su presencia física. Estos sentimientos dieron lugar a un fuerte anhelo por ir al cielo, donde estaba su hijo, su tesoro. María vivió los últimos años de su vida deseando unirse por completo al hijo de sus entrañas.

Unidos a María, también nosotros vivimos en este día la alegría del triunfo de Jesús. Además, este triunfo nos da una gran esperanza, porque donde está la cabeza esperamos estar nosotros, que somos su cuerpo. La Ascensión de Jesús –hemos dicho en la oración colecta- “es ya nuestra victoria”. En ese día nuestra humanidad ha sido exaltada por encima de todo; con Cristo, la humanidad ha entrado en la gloria. Pero, al mismo tiempo, también sentimos como María el deseo de unirnos definitivamente a Jesús, de estar con Él para siempre. En el prefacio de la Misa diremos que Jesús ha querido precedernos como cabeza para que nosotros, que somos su cuerpo, vivamos con la “ardiente esperanza” de seguirle en su reino.

Comienza la misión

Pero no podemos quedarnos embobados mirando al cielo, porque la Ascensión supone el comienzo de la misión. Hay que ponerse en camino, porque, una vez que Jesús ha subido al cielo, son sus discípulos quienes tienen la tarea de proclamar el reino de Dios. Según el relato del libro de Hechos, que hemos escuchado, Jesús encomienda a sus discípulos ser sus testigos “hasta los confines del mundo”. Y en el evangelio de San Mateo hemos escuchado el mandato claro de Jesús: id, haced discípulos, bautizad.

Estas palabras deberían clavarse en nuestro corazón, porque ahora somos nosotros los responsables de llevar a cabo su mandato. Nosotros somos sus discípulos en esta ciudad y a nosotros corresponde proclamar incansablemente el Evangelio y dar testimonio de Jesús. Todos nosotros, tanto los sacerdotes como los laicos, tenemos el gozo y el deber de ponernos en marcha para ayudar a otras personas a ser, como nosotros, discípulos de Jesús.

No es tarea fácil, porque son muchas las personas que viven de espaldas a Dios y a los que no parece interesar nuestro mensaje. No es fácil, tampoco, porque nuestro compromiso con la fe suele ser débil y nos cuesta mucho abandonar nuestras comodidades para transmitir a los demás lo que vivimos: la luz que llena nuestra existencia, la alegría que inunda nuestras almas y que es Jesucristo.

Pero en esta misión no estamos solos, porque tenemos la seguridad de la presencia de Jesús, que está con nosotros todos los días hasta el fin del mundo. Jesús ha marchado al cielo, pero no nos ha abandonado, sino que sigue vivo y está continuamente atento a nuestra vida. Contamos también con la presencia de María, su madre, que ha sido la primera en subir al cielo después de Él y que desde allí acompaña a lo largo de la historia a la Iglesia que evangeliza.

Orar e invocar al Espíritu

Ella nos enseña también dos actitudes básicas que deben acompañar nuestro anuncio de Jesucristo: la oración y la invocación al Espíritu Santo. Dice el libro de Hechos que los discípulos permanecieron unidos en oración con María y con otras mujeres. Subraya expresamente este libro que era una oración “unánime” y que era “perseverante”. Así tiene que ser nuestra oración: insistente, continua, unida a toda la Iglesia, junto con María, la madre del Señor.

En estos días hemos sentido de manera especial la necesidad de orar con María por el fin de la pandemia y de acogernos a su protección como madre auxiliadora para que interceda ante su Hijo y conceda la paz a los que nos han dejado, el consuelo a los que están enfermos y fortaleza a todos los que los cuidan. Este tiempo nos ha hecho sentir de manera especial que ella es madre que escucha y acompaña nuestro camino.

Pero nuestra oración debe dirigirse, sobre todo, a pedir la presencia del Espíritu Santo. Esta fue la oración de María junto con los apóstoles: pedir que viniera el Espíritu de Jesús, para poder vivir como discípulos suyos y ser sus testigos. La Iglesia necesita la presencia del Espíritu para poder llevar a cabo la misión que Jesús le ha encomendado. Por eso, juntos, unidos a María, debemos invocar continuamente al Espíritu Santo y pedirle que nos saque de las comodidades y nos ponga en camino, para transmitir a cada hombre y mujer de Ciutadella que vale la pena ser cristiano, gozar del amor de Jesús y vivir siguiendo sus huellas.